

המגפיים של סם

השמיים היו אפורים, מלאי עננים גדולים וירד גשם קל. אך לילד במגפיים הירוקים לא היה איכפת. "סם, בו אלינו לנדנדה" קראו לו חברים.

"תודה, אולי יותר מאוחר!" ענה סם. סם אהב להתנדנד אך עכשיו היה עסוק מדי בקפיצות דרך השלוליות במגפיים

שלו. המגפיים היו מבריקים וירוקים, הצבע האהוב עליו. ומה שחשוב ביותר, הם השמיעו קול מצחיק כשהוא נכנס לשלוליות. "סקוויש, סקוויש,

סקוויש" הוא דרך בשלוליות "סקוויש, סקוויש".

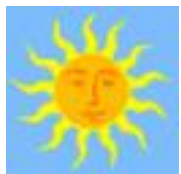
"סם, בוא אלי, נבנה ארמון מקוביות!" קרא טומי מהדלת, כשסם קפץ ליד ביתו.

"תודה טומי. אולי יותר מאוחר!" קרא סם בתשובה. סם אהב לשחק בקוביות אבל עכשיו חייב היה

לקפוץ בשלוליות. הוא עשה זאת עם חיוך גדול על פניו. "סקוויש, סקוויש". כשהגיע זמן לחזור הביתה לארוחה סם הלך לאט. הוא דרך לכל שלולית. "סקוויש, סקוויש" השמיעו

המגפיים הירוקים שלו. סם הביט בשמיים וראה

שמש המציצה בין העננים. כשהגיע
הביתה השמש זרחה כבר במלואה
והשלוליות התחילו להתייבש. סם
הצטער קצת.

"בדיוק בזמן
לארוחה"
אמרה אמא
של סם כשהוא
נכנס לדלת
"הערב אוכלים
פיצה."

"פיצה!" קרא סם בהתלהבות כשהוריד
את מעילו הירוק. הוא תפס את הסבון
הירוק שלו ורחץ ידיים. ואז התיישב
לשולחן במטבח. אחרי קפיצה
בשלוליות היה תמיד רעב מאוד.
אחרי הארוחה סם נכנס לחדרו וחלץ
את המגפיים הירוקים. הם השמיעו

עוד פעם את קול ה"סקוויש" שלהם
והוא שם אותם בזהירות במקומם.
סם היה קצת עצוב. הוא לבש את
הפיג'מה האהובה שלו, זו עם ציורי
מכוניות מרוץ, ונכנס למיטה.
אמו נכנסה לחדר.
"מחר יהיה שוב יום גשום" לחשה
כשנישקה לו ללילה טוב. ופתאום סם
חיך. הוא נרדם במהירות כשהחיוך
עדיין על פניו..

